

Богомил Ѓузел

КРАЈОТ НА ВЕКОТ

„Си ја заборавил карпата што те родила...“
V Мојсеј; 32,18

Велат, сме го одбиле каменот како божји дар
(место него сме го одбрале Плодот и Падот)
та затоа животот ни е зелен, па зрел и гнил
а не непроменлив и бесмртен

Затоа залудни ни се молитвите
здивот и зборовите наизуст изустени
(дишењето како непрекинато жртвување?)
од говорот – до онемување

Можеби веќе сме внатре во каменот
(во мракот подлабок од мракот надвор)
во громадата и во меѓникот на распаќе
што не фрла сенка ни на пладне

Па однатре гледаме како утки
со очите-искри, молејќи се со молчење
и го прифаќаме Ништото, мостот
врз бездната меѓу нас и Бога

Велат, по нашето Паѓање
и Господ се изгонил себе
се затворил во себе самиот
за да се роди и за да го родиме

А ние само го дувнавме пламенот
не исчезнавме –
се вративме во непостоење
глееме однатре

БИОГРАФИЈА

Богомил Ѓузел (1939) е македонски поет, есеист, прозен и драмски писател и преведувач.

Дипломирал англиски јазик и литература на Филозофскиот факултет при Универзитетот во Скопје во 1963. Бил на студиски престој на Универзитетот во Единбург, како стипендијант на Британскиот совет (1964/65). Учествовал на Интернационалната програма за пишување во Ајова Сити (САД) во 1972/73 и на меѓународните поетски фестивали во Ротердам (1978 и 1995), Сан Франциско (1980) и Херлен (1991). Од 1985 работи како драматург во Драмскиот театар, Скопје.

Бил секретар на Македонскиот ПЕН центар (1963/65), секретар на Друштвото на писателите на Македонија за односи со странство (1970/72), уметнички директор на Струшките вечери на поезијата (1971/73) и прв претседавач на Независните писатели на Македонија (1984), на чиј двомесечник за литература и култура „Наше писмо“ е главен и одговорен уредник од неговото основање во 1995.

ПОЕЗИЈА: *Медовина* (1962 и 1971; на српско-хрватски, 1971); *Алхемиска ружа* (1963); *Мироносници* (1965, награда „Браќа Миладиновци“); *Одисеј во пеколот* (1969, избор); *Бунар во времето* (1972, награда „Браќа Миладиновци“); *Тркало на годината* (1977); *Стварноста е сè* (1980); *Опсада* (1981); *Празен простор* (1982); *Мрак и млеко* (1986, на српско-хрватски, 1987 - југословенска награда „Алекса Шантиќ“ за 1985-88); *Рушејќи го ѕидот* (1989); *Одбрани песни* (1991); *Гол живот* (1994). Избори на српско-хрватски *Песни/Песме* (1981), на словенечки *Riba smisla* (1985), на англиски *Three* (1973), *The Wreckage Renosidered* (1996).

Застапен е во сите македонски и југословенски антологии што се појавиле по 1965 на повеќе странски јазици. За неговата поезија литературниот теоретичар Лех Мјодински ја има одбрането дисертацијата *Bogomil G`uzel, Poeticky dialog z natura i kultura*, Katowice 1994.

ПРОЗА: *Историјата како маштеа* (1969, есеи); *Куќа цел свет* (1975, патеписи од Ирска и Америка); *Мито-стории* (1982, три изведени пиеси); *Легенди* (1984, раскази); *Апокалипса* (1990, неизведена драма)...

Преведува од англиски: В. Шекспир (10 драми), Т.С. Елиот (1965), В. Х. Одн (1971), Чарлс Симик (1984), Емили Дикинсон (1986), Современа американска поезија (1975), Кристофер Марлоу: Доктор Фауст (1998)...